

FAMILLA

BUDA-PESTA

18 Maiu st. v.
30 Maiu st. n.

Va eși joi'a si duminică'a.

Redacțiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 38.

ANULU XIV.

1878.

Pretiuu pe unu anu 10 fl.
Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Romani'a 2 galbeni.

Merulu fatalu.

— Novela istorica. —

(Urmare.)

Dar atributul de „sânta“ si l'a câstigatu Pulcheria si mai tare la poporu, cu alta ocaziune, în care a stralucitu religiozitatea si înțeleptiunea ei de statu.

Nestoriu, patriarchulu Constantinopolului, căduse în eresu, atacându onóra precuratei Nascătoare de Ddieu. La îndemnul Pulcheriei, imperatulu cu sinodulu l'a depusu, si a chiamatu la scaunulu patriarchiei pe fericitul Proclu, éra pe Nestoriu l'a citatu naintea sinodului provincialu în Efesu. Partid'a lui Nestoriu câstigându pe diregatorii imperatului, a ruptu tota comunicatiunea membrilor sinodali cu lumea din afara, voindu a face presiune în favóra lui Nestoriu. Unu membru alu sinodului strabate si vine la Constantinopolu, mascatu în vestminte de cersitoru, spunându imperatului pericolulu, éra imperatulu îndata Pulcheriei.

— S'a întemplatulu ceva, Teodosiu? — întrebá Pulcheria, vedîndu pe frate-seu întrându îngrigiatu.

— Unu lucru neplacutu în Efesu, — fu respunsulu.

— Ce?

— Unu calugaru, mascatu cá cersitoru, vine simi anuntia curios'a scire, cá tradatorii diregatorii, sânt pe partea lui Nestoriu, si au închisu comunicatiunea sinodului cu lumea din afara.

— Ah Nestoriu! nefericitulu, plag'a nóstra si a bisericei lui Christos, nemultiamitorulu, pe carele tatalu nostru Arcadiu din grația l'a redicatu pe scaunulu patriarchalu. Acestu monstru ce voiesce?

Si dicându aceste, cu ochii plini de lacrimi trage pe Teodosiu cu sine în capel'a domestica, si îngenuchîndu naintea altarului, asiá a suspinatu:

— Ah! maica precurata, ajuta-mi cá sè potu salvá onóra ta si a bisericei! Róga-te fiului teu si Ddieuului nostru, sè-mi tramita ajutorulu cerescu, si sè me lumineze în timpul acest'a de cercare!

Si cum se rogá asiá, cá si cum i-ar fi venitu unu cugetu bunu în minte, fagi'a a începutu a-i straluci, si unu surisu sântu i s'a presintatu pe buze.

— Si ce dispunere ai facutu, iubitu meu? — întrebá scolându-se, de Teodosiu.

— Tocmai pentru cá sè audu parerea ta am venitu.

— Ascuta dara, si numai decât sè esecutezi dorint'a mea. Vei demândá îndata iluminarea Efesului si a Constantinopolului, intru onóra Nascătoare de Ddieu! Pune-te si scrie ordinulu!

Si asiá a si fost. Curieri au dusu ordinulu împe-

ratescu la Efesu, carele cá fulgerulu a strabatutu la tóte clasele locuitorilor, cari cu tortie trecându pe strate si naintea sinodului, cântau laude pentru nascătoare de Ddieu. Éra diregatorii s'au retrasu rusinati si înspaimântati. Éra sinodulu a condamnatu pe Nestoriu. Éra poporulu, si în Efesu si în Constantinopolu, vedîndu fapt'a Pulcheriei, o salutá: „Vivat sânt'a Pulcheria.“ Si vestea ei a percursu orientulu si apusulu, si din tóte pârțile a primitu scrisori de felicitare. Ensusi Pap'a Romei Leon celu mare, i scrie: „Si s'a bucuratu sufletulu meu, si am multiamitu lui Ddieu, cá tu, iubita fiica, ai câstigatu îndoita cununa de invingere, a supra celor fara Ddieu Nestoriu si Eutiches.“

Éra Pulcheria, în modesti'a sa, scriá pe tóte adresele: „Meritulu este alu imperatului Teodosiu II.“ Ce sufletu nobilu! Ce amoru de sora!

Acést'a a fost Pulcheria. Asiá a decursu trebile pâna la dîu'a iubileului descrisu mai sus.

III.

Atenais.

În dîu'a de 30 maiu, pe când Rom'a nóua, Constantinopolulu, éra îmbracatu serbatoresce, în órele antemedinale, pe sioséu'a de catra Adrianopolu, se grabiau spre Constantinopolu dóue fiintie omenesci, calare. O femeia si unu barbatu. Doi calusiei sprinteni, de rasa arabica, purtau cu usorintia cele dóue fiintie.

Cine, vedîndu pe acesti calareti, ar fi pututu ghici, ce rolu mare va sè jóce femeia calaretia?

Déca cineva ar fi cutezatu sè dica cu Profetulu-Imperatu: „Bucura-te Roma nóua, éca imperatés'a ta vine la tine blânda, siedîndu pe mânzulu asinei“, toti l'ar fi luat in risu.

Si nu ne prinda mirarea! Femei'a învelita peste totu, plina de pulberea calei, de si în statur'a ei tradá órecare maiestate, totusi éra pré modesta, cá sè cuteze cineva a prognosticá o celebritate séu alta ceva. Nici ea ênsasi, pe care durerea, cum vom vedé acusi, o aduce la metropola, nu visá de marirea ce o aşteptá.

Pedro, unu negru africanu, barbatulu ce calariá alu doilea calu cu câttiva pasi napoi'a femeii, aretá pe semne, cá e servitorulu dómnei de nainte, cáci numai familie nobile patriciale sânt in stare a tîéné atari servitori, si ea multu puçanu a pututu fi considerata de atare, de catra privitori.

Întrându caletorii nostri pe pórt'a de catra Adrianopolu în Rom'a cea nóua, s'au îndreptatu spre

7) Holzwarth. Weltgeschichte tom. II.

forulu Augusteonu, orientându-se de catra edificiele grandioase, de pe acea colina.

Ei au ajunsu în apropiare, tocmai când conduc-tulu iubilaru trecea din Augusteonu spre Hipodromu. Deci au luat alta cale în drépt'a, încungiurându Hipodromulu, cá sè nu dea făcía cu tumultulu.

— Pedro vré sè scie ce însemnéza adunarea acestor ómeni cá la ospetiu, — agrai servitorulu pe stapên'a sa.

— Serbatórea cetătii, pentru înaugurarea ei, asiá se tîene in totu anulu, si astadi sînt o suta de ani, decând stá cetatea, — respunse dóm'n'a lui.

— Si Pedro ar vré sè mérga acolo sè véda.

— Ba nu, iubite Pedro, tu nu esti chiamatu acolo.

— Aceia dara toti sînt chiamati?

— De buna séma.

— Pedro ar voi celu puçinu sè véda, ce facu ómenii aceia acolo în curtea cea mare? O! ce curte mare! Ce statue minunate!

— Acela e renumitul Hipodromu, a marelui Constantiu, acolo alérga cu caii.

— Oh! scumpa dóm'n'a mea! haid sè mergemu si noi! Pedro are calu sprintenu, Pedro i-ar întrece pe toti.

— Ba nu, bunulu meu! Tu scii ce durere me aduce pe mine aici, nu ne putemu petrece. Dar vom cautá locu sè poti încai privi.

Si acelu locu l'au si aflatu. Erá cistern'a nu de parte de Hipodromu.

Cistern'a, nu departe de Hipodromu si de Sofia, unu quadratu adêncu de 48 m. lungu si latu, erá zidita cu pétra, si serviá de reservoaru de apa, care viniá cu apaductulu celu grandiosu a lui Valente. În pregiuru o colonada dupla formá foióire de adapostu, si numerá 600 columne.⁸⁾

Ací ajungêndu caletorii nostri s'au opritu.

— Pedro! aici vom pausá puçinelu. Dupa ce caii voru respirá câtva timpu, li vei dá apa din cava-tele cisternei, apoi poti privi la Hipodromu, — dîse dóm'n'a lui Pedro, voindu a satisfice curiositatea lui, éra ea se retrase în foióiru dupa niște columne, si asiedîându-se pe unu scaunu de pétra, la susurulu apei, ce cadea din apaductu, s'a predatu meditatiuni-lor serióse si durerilor sale.

Tocmai atunci se audí o mișcare si sgomotu mai mare în Hipodromu. „Vivate“ si „hurra“ entusiastice resunau prin aeru, cá la sosirea órecarei persóne în-semnate. Întru adeveru a sositu împeratulu cu suit'a sa în Hipodromu, lui a sunatu salutarea.

Pedro a reesítu a stá între cisterna si Hipodromu astfel, încât sè póta vedé prin portalu unele scene din Hipodromu. Elu a vedítu, cum a suitu óre-câte persóne stalucite o logia redicata pe obelisce egiptene, in centrulu circului; si a ghicitu, cá trebue sè fia domni mari. Dupa acea a vedítu patru carutíe, câte cu patru cai sprinteni, cum alergau de odata si alaturea, rivalisându pe dupa niște columne asiá dîse „mete.“ Si multu s'a miratu de costumulu persónelor de la carutíe, unii albi, altii rosii, alti vênети si alti verdi.

Noi amu mai vedítu aceste carutíe cu conducatorii lor, când a trecutu conductulu prin forulu Augusteonu. Teodosiu si Pulcheria s'a radicatu atunci

pe teras'a palatului imperialu, si inchinându-se statuei lui Constantinu, érași au siediutu, privindu spre conductu, pâna când a întratu în Hipodromu.

— Vedi împerate! — a sîoptitu atunci Pulcheria fratelui ei, — vedi luptatorii cei pistriti, suvenirea pagânismului; déca nu vei grigí bine de frênele guvernului, ei le potu rapí.

— Poti avé dreptu, iubita Augusta. Prevederile tale totu-de-una au fost fundate naintea mea. Totusi cursulu ideilor tale în acést'a cestiune la momentu nu-lu potu petrunde.

— Domnitorulu genialu nici odata nu astépta desvoltarea evenimentelor, cá sè-lu diréga faptele împlinite, si numele „mare“ s'a atribuitu acelor strabuni ai tei, cari ênsii-si au desvoltatu evenimentele, in favorulu împeriului si alu tronului.

Teodosiu s'a adêncitu în cugete la sentintí'a Pulcheriei. În bunavointí'a ei nu dubitá de fel. Dar nu putea pricepe alusiunea la gladiatorii circului, pe cari i credea neputinciosi.

— Ce potu sè faca óre acești tineri, cari nu sciu alta, decât sè rivalizeze cu colórea veștmintelor lor? — întrebá împeratulu.

— Eu tocmai în rivalisarea lor de colóre vedu embrionulu partidelor lor, vedu semburele unui arbore, carele crescêndu, pune sub umbra totu ce i cade în periferia. Pe tine eu te facu numai atentu. Pericululu acum nu e aprópe.⁹⁾ Dar ai audítu urári pentru Bizantí'a? Si sè me credi cumca multi supusi ai, o! împerate, cari nu se potu împacá cu numele „Rom'a nóua“, nici cu numele „Constantinopolu“ a acestei metropole, ei viséza totu de Bizantí'a, coloni'a de Megara.

— Dar grecii nici odata n'au fost mai bine primiti, decât in timpulu de făcía, când noi cultivámu limb'a greca, tecmai cá cea latina, si ei sînt preferiti în oficiile înalte.

— E bine, dar sè nu uiti, cá ei cu atât mai tare suspina dupa timpurile unui Licurg, Pericle, Alexandru. Înse destulu de aceste de astadata, acum e timpulu sè ne retragemu, si maiestatea ta împerate, dupa ce cei vei prândí, vei calari la Hipodromu, cá sè plinesci usulu vechiu, a te presintá si primí salutarea poporulu. Dar . . . — facu Pulcheria, cautându dreptu în făcía lui Teodosiu, si punêndu-si degetulu mânei drepte pe buze, si n'a dîsu nimicu mai de parte.

— Sciu, — se grabi împeratulu, — eu nu voiú luá parte la întrecere, si nu voiú remâné multu.

— Asiá sè fia, — încheiá Pulcheria si întindîndu-i mân'a spre sarutare, s'a retrasu în departamentele sale.

Teodosiu n'a remasu multu timpu în Hipodromu. Purtarea sa a fost de totu convenienta si maiestatica. Împartindu câteva premie învingetorilor, a deșcinsu din logia, si încalecându calulu, s'a întorsu acasa.

N'a esítu înse prin portalulu nordicu, prin carele întrase, ci prin celu sudicu, voindu a face unu încungiuru pâna la palatu, însoçitu de Antemiu si Marcianu.

⁹⁾ Acești cocieri colorati întru adeveru s'au desvoltatu în partide, si sub Iustinianu au facutu mari turburári. Pe aceștia i-a învinsu Belisaru ducele. Cantu, totu acolo.

(Va urmá.)

⁸⁾ Astadi Bimbir Direc. Fabric'a de metasa,

S A L O N U ?

Conversare cu cetitórele.

— Gödöllő. —

În vârfulu unui dealu, la umbr'a unui stegiaru secularu, scriu aceste sîre. Am voitu si eu sè me delectezu în primavér'a tinera si frumósá, în natur'a renviata; am parasitu dara orasiulu si am venitu aice, sè petrecu câte-va mominte de placere, sè me recreezu si eu.

Când cineva petrece o iérna lunga într'unu orasiu, unde abiá vede cerulu, i cade asiá de bine a revedé primavér'a câmpiile si dealurile acoperite de verdétia. Atunce unu sèntiémentu dulce petrunde totu internulu seu, par cà începe de nou a traí, si spiritulu seu sbóra mai usioru de la unu obiectu la altulu.

Spre a-mi procurá acésta placere, am vinitu si eu de asta-data aice. Si cà desfetarea mea sè fia mai deplina, n'am uitatu sè aducu si operile unui favoritu poetu alu meu.

Ah! în padure, la susurulu riului, la frémétulu frundielor, la cânteculu paserilor, este atât de placutu a cetí poesii. Atunce par cà sîntemu mai capabili sè întielegemu mersulu ideilor, putemu sè ne înaltiamu mai usior în sferele fantasiei, si sîntemu în stare sè urmarimu mai cu efectu sborulu geniului . . .

Éta cà mi-am si alesu unu locu potrivit. Nimica nu lipsece tabloului dinaintea mea, cà fantasí'a aprinsa sè gasésca în fia-care parte obiectele sale de desfetare. În adevéru e o panorama frumósá.

Si ieu cartea în mâna cà sè cetescu . . . Dar abiá cetescu dóue trei pagire, éta cà ochii mei ratecescu pe plaiurile departării. Privescu, privescu, si uitu cu totulu, cà în mâna am o carte. Cetescu, cetescu, dar nu în cartea esíta din tipografia, ci în cartea naturei.

În giurulu meu se 'ntinde unu semi-cercu de déluri, acoperite cu paduri si víi. Jos la piciórele lor se desfetéza orasielulu Gödöllő. De arborii cei multi, ce se afla în elu, abiá îl vedemu. Numai turnurile castelului regescu se 'naltia mai sus. Acest'a e locul de petrecere alu familiei domnitóre când se afla în Ungaria.

Castelulu odinióra a fost alu principelui Grasialcovicu, despre care traditiunea spune, cà în tineretie sale a fost unu studentu slovacu fórte saracu. Se díce chiar, cà dènsulu a conservatu în castelulu acest'a ól'a — legata cu auru — în care mânile darnice i puneau máncaarea de tóte dílele.

Cáci sórtea lui se schimbá repede. Studentulu saracu ajunsé omu bogatu si principe. Avuti'a lui érá atât de mare, încât — precum spune traditiunea — odata imperatés'a Maria Teresia petrecéndu vér'a în castelulu acest'a, dènsulu — cà sè póta face monarhei drumu de sania — dete ordinu cà tóte cáile parcului sè se presara cu zaharu albu zdrobitu.

În timpulu din urma castelulu si totu dominiulu acest'a fu alu baronului Sina, de la care îl cumperá tíér'a, spre a-lu face donu parechei domnitóre.

La departare de vr'o 45 de minute de Budapesta — pe calea ferata — situatu în mijloculu unei multími de dealuri cu paduri, si formáudu unu felu

de eremitagiu, Gödöllő este unu locu potrivit de recreatiune, — ér cà centrulu unor excursiuni vênatoresci este cât se póte de bine alesu.

Padurile giuru împregiuru, vr'o 40 de míi de jugere, sînt pline de vênaturi; si terenulu fiind de tirfa, în care nici odata nu se face tina, este celu mai potrivit pentru piciórele cáilor fugari.

Se si facu apoi aice la vênatóre, când curtea vine jos . . .

Acuma castelulu n'are óspeti. Cu tóte aceste nu este iertatu a întrá în salónele sale. Totu ce se póte vedé este parculu, care se 'ntinde sus pâna la gar'a calei ferate, unde Curtea regésca are unu salon de așteptare separatu de edificiu publicu.

Vis-à-vis de parcu si de gara se afla dealulu celu mai de aprópe. Unu alée vechiu conduce în sus. L'am urcatu. Aice me afli acuma, si privescu jos în vale . . .

Giuru de mine se 'ntinde o padure umbrósá, cu iérba verde, în care urm'a ti-se perde. Ascultu síópt'a misteriósa a naturei, si deschidu cartea poetului meu, cà la acésta acompaniare fantastica sè-mi adâncescu spiritulu în farmecatórele umbrage ale poesiei . . .

Cetescu, cetescu . . . Dar éta cà nu departe de mine începe sè cânte o filomela. Tonulu ei este admirabilu, me petrunde, me 'nuimesce. Ascultu, ascultu, si unu sèntiémentu de placere vibréza în internulu meu.

Si filomel'a totu cânta. Accentele tonului seu melodiosu se légana usioru prin aeru si resuna din crénga 'n crénga. Modulatiunea ce desvólta în cânteculu seu, acusi linu acusi forte, se repetéscé de echo în departare . . .

Si eu ascultu, ascultu, si uitu pe favoritul meu poetu. Cine sè póta cetí atunce cu ânima linișcíta, când lînga elu trilléza concertulu unei filomele? . . . Împresiunea nemijlocita e mai mare decát aceea ce ni se póte inspirá prin niște litere mórte . . .

Înse éta cà de-odata cânteculu fantasticu încetá. Filomel'a dóra a sburatu d'aice. Privescu, scrutezu, ascultu. Dar însedar! Tonulu ei nu se mai aude. Ce pecatu!

Cà sè-mi afli mîngaiere, aruncu ochii érási în carte. Cetescu câte-va sîre. Dar éta ce s'aude? Par cà e unu plânsetu! Ba nu, e unu risetu. Séu mai bine, améndóue mestecate la olalta. Ascultu, ascultu, si vedu cà nu e nici un'a, ci unu cântecu. O turturea se draganeșce cântându. Dóra aștepta pe soçulu ei . . .

Ascultu, privescu, me delectezu . . . Si uitu cartea din mân'a mea. O! déca vreti sè cetiti pe poeti, cetiti-i acasa, în singuretate, unde nimica nu conturbá atentiunea ce trebuie sè ni-o absórba fantasí'a înaltiatóre! . . .

Dar éta cà s'a datu signalulu de sosire alu trenului. Trebuie sè ne grabimu, cà sè nu întárdiamu. Adio natura verde! Paduri umbróse, vái recoróse, paseri cântatóre, remâneti cu Dumnedieu!

Josef Vukamir.

Biserica si scóla.

Cine va fi episcópu la Oradea-mare? De óra ce împartesírea nóstra din nr. trecutu, privitóre la întrebarea acést'a, în unele parti n'a fost bine interpretata, trebuie sè adaugemu cà deslucire, cà acea șcire

se reduce numai la o desbatere consvatuitoré, înse consiliulu ministerialu *n'a decisu inca* în privint'ia persónei fitorului episcopu alu Orádii-mari.

Sinodulu archidiecesanu din Sibíu, în síedintia a síesea, a petrecutu mai multu cu desbaterea a supra precisării positiunii vicariului archiepiscopescu, si în urma se primí cá : vicariulu archiepiscopescu participa la tóte síedintiele consistoriului si atunci când archiepiscopulu duce presidíulu, si adeca în síedintia plenaria si la senatulu la care dânsulu apartíne si cá asesoru participa cu votu decisivu, ér la celelalte senate cu votu consultativu.

Ce e nou ?

Serbarea dílei de 10/22 maiu la Bucuresei, care este aniversarea suirii pe tronú a Domnitorului si a proclamării independintiei României, s'a facutu cu mare entusiasmu. Deminét'ia se tînú unu Te-Deum solemnu, apoi — fiindu cá Domnitorulu nu se aflá în Bucuresei — Dómn'a primí felicitările. La 12 óre se tînú unu banchetu oferitu de gard'a naționala. La 8 óre sér'a unu conductu cu tortie si musica merse la palatu spre a felicita pe Dómn'a. Acolo unu coru impositu întoná imnulu „Paz'a Dunarei“, ale carui c - vinte sînt compuse de ênsasi Dómn'a. Inspectorulu generalu alu gardei civice a oferitu unu frumosu buchetu de flori Dómn'ei, si uru altu buchetu i s'a presintatu de o delegatiune de studenti. Dómn'a, încungiurata de damele curtii sale, s'a aretatu în balconu, multámindu numerosulu publicu, care o salutá cu aclamatiunile cele mai entusiastice. Mai târdíu Dómn'a a esítu în trasura deschisa prin orasiu spre a vedé iluminatiunea frumoasa, si întimpinata cu ovatiuni, se rentórse apoi la teatrulu celu mare, unde urmá o represintatiune de gala. La intrarea Mariei sale în sala totu publiculu se sculá în picioare si întregulu personalu alu teatrului esecutá o frumoasa cantata, fórte víu aplaudata si apoi urmá represintatiunea. Publiculu inundá stradele pâna târdíu.

Din caletori'a Domnitorului Românilor, pentru inspectarea armatei sale, vom mai amintí urmatórele: La 4/16 maiu înainte de miédiadi Mari'a sa inspectá trupele la Severin, dupa miédiadi vini cu trenu espressu de visitá lucrările drumului de feru precum si gar'a de la Vêrciorova; apoi se rentórse în Severin, acordându audientie, si întrunindu la prândíu pe notabilii orasiului si ai districtului. În díu'a urmatóre visitá atâtíu biserica, apoi asiediamintele publice, în școli adressá ênsusi mai multe întrebări școlarilor si școlaritielor; la o óra dupa prândíu merse cu vaporulu la Calafat, unde primarulu i presintá pâne cu sare si fu primitu cu entusiasmu, sér'a urmá unu prândíu mare pe vaporu. La 6/18 maiu Domnitorulu trecú în revista lagarulu întraitu alu Calafatului; apoi trecú la Vidin, unde fu primitu cu pompa, si visitându castelulu bulgaru, mai apoi arsenalulu armatei imperiale otomane, se urcă în trasura cu tóta suit'a si merse, prin orasiulu decoratu cu drapele române, la satulu Smêrdan, unde de pe înnaltímea unei redute, care a fost luata cu multa brayura de armat'a româna, a pututu vedé întregulu câmpu de lupta de la 12/24 januarie; aice petrecú mai multu de óra, esamínându tóte si oprindu-se la mormintele bravilor ca-

diuti, si se rentórse în portulu Calafatului, întrunindu la prândíu pe șefii militari si civili, români, turci si rusi, din Calafat si Vidin; la 8 óre se facú retragerea cu parade si face. În díu'a urmatóre, la 7/19 l. c., la 7 óre deminét'ia Domnitorulu porní din Calafat, si atâtíu se opri în dreptulu insulei Canapa, visitându loculu unde marin'a româna cufundase monitorulu turcescu, precum si lucrările ce s'au întreprinsu pentru scóterea lui de sub apa; la Lom-Palanca facú o excursiune în orasiu si pe înnaltimile din pregiuru; apoi sosi la Rahova, unde primarulu orasiului îl întâmpiná în limb'a româna; aice facú o excursiune pe câmpulu luptei de la 6 si 7 nov. st. v., si puse cu propri'a sa mâna o cununa pe mormêntulu maiorului Giurescu si a eroicilor sei soldati; în urma se rentórse la vaporu si petrecându nóptea pe batelu în portulu Bechet, la 8/20 maiu, parasindu vaporulu, porní în trasura spre Craiova.

Toastulu principelui Carol. Primirea ce i se facú Domnitorului la Craiova fu imposita. Tóta poporatiunea în mișcare, stradele frumos împodobite, fereștile pline de dame si domni, umpleau trasur'a În naltímii Sale cu flori si cunune. Pe la 9 óre sér'a, o imposita manifestatiune, cu musica si tortie, se facú la palatu; Domnitorulu aretându-se în balcon, a fost aclamatu cu entusiasmu. În díu'a urmatóre visitându mai multe asiedíeminte publice, la mésa rosti urmatórele toastu : „Sînt astadi 12 ani, de când punêndu pentru prim'a-óra piciorulu pe pamêntulu României, am declarat, cá *am devenitu Românú.* Faptele petrecute de atunci v'au doveditu în destulu, cât m'am identificatu cu *tîer'a Mea.* Români'a, prin sacrificiile ce a facutu, prin viteji'a ce a aretatu armat'a sa, esíta din poporu, a câștigatu drepturi inprescriptibile la marire si la independintia. Cu o legitima mândria strigu dar astadi : *Sê traiésca scump'a mea tîera; sê traiésca Craiova,* primul orasiu care m'a salutatu la venirea mea!“ Dupa miédiadi Domnitorulu, petrecutu de multi pâna la stati'a prima, plecá la Pitești, unde sosi la 5 óre si jumetate.

La Pitești Domnitorulu fu primitu cu asemenea entusiasmu. Buchetele si cununile, ce s'au oferitu În naltímii Sale în caletori'a acést'a, au fost pe atât de frumoșe, cât si de numeroșe. Domnitorulu, pentru a face partasiá bucuriei Sale si pe Dómn'a, a ordonatu cá tóte buchetele si cununile sê fia puse într'unu vagonu si sê se tramita în aceiasi dí Augustei suverane la Bucureși. Dupa ceremoniile indeplinite, agentulu diplomaticu alu Serbiei, însarcinatu de principele Milan, a remisu Mariei Sale însemnele marelui cordonu alu ordinului Tacova. La 7 óre s'a servitu prândíulu de gala. Dupa prândíu Domnitorulu a facutu o plimbare prin orasiulu iluminatu.

Diet'a a întreruptu síedintiele sale, din caus'a cá s'au întrunitu delegatiunile. Síedintiele se vor rencepe la 12 junie.

Suvenirea mortilor.

Ignatiu Szabó, preotu în Tireamu, comit. Satu-mare, a repausatu la finea lunei trecute.